

In het restaurant

Maria Boonzaaijer

Het is vijf uur. Margriet staat in de keuken van Roezemoes, het kleine restaurant van Peter. Ze doet een schoon schortje voor en bindt haar krullende haar in een paardenstaart. Ze werkt hier nu drie weken. Het werk bevalt haar. Peter is een sympathieke man. Joviaal en hartelijk voor zijn gasten, en ook voor haar. Hij laat nooit iets merken van zijn zorgen over zijn zieke vrouw. Maar soms vindt ze dat hij er moe uit ziet. Ze is intussen gewend aan de werktijden. 's Middags om vijf uur moet ze beginnen. Dan dekt ze de tafels, zet de groente klaar in de keuken en pakt het vlees uit de vriezer. Het restaurantje gaat om zes uur open. Het sluit 's avonds om elf uur. Dan moet ze nog de keuken opruimen. Dus ze ligt laat in bed. 's Nachts slaapt ze als een roos. En 's morgens kan ze lang uitslapen. Dat is fijn. Daar komt Peter binnen door de achterdeur. 'O, je bent er al! Mooi. We gaan direct beginnen. Het wordt druk vanavond. Ik heb reserveringen voor acht tafels. Dus we zitten straks helemaal vol. Dat wordt hard werken, Margriet.' 'Geen probleem!' zegt ze. Hij geeft haar lachend een high five. Een uur later ziet Margriet de eerste gasten binnenkomen. Een ouder echtpaar, een groepje vriendinnen, twee zakenmannen, een gezin met drie jonge kinderen. Margriet neemt de bestellingen op. Die kinderen willen natuurlijk patat. Ze steekt de tafelkaarsjes aan en brengt drankjes rond. Als ex-fysiotherapeute weet ze dat ze heel rechtop moet lopen met een dienblad vol bier, wijn en limonade. Stel je voor dat ze struikelt! Er klinkt een gezellig geroezemoes en het gerinkel van glazen. Peter heeft heel zachte gitaarmuziek opgezet. Langzaam wordt het vol in de bistro.

Om half negen komt de laatste gast binnen. Het is een jongeman, een dertiger, in een lange regenjas. Ze heeft hem eerder gezien. Een knappe kerel met mooie donkere ogen. Hij zit altijd aan een tafeltje apart, tegenover een grote spiegel. Dan leest hij een boek, tijdens het eten. Hij bestelt ook altijd hetzelfde: gegrilde zalm en een glas witte wijn. Soms merkt ze dat hij haar observeert via de spiegel. Ook nu brengt ze hem een glas wijn en ze vraagt: 'Heeft u al een keuze gemaakt, meneer?' Hij kijkt op, legt zijn boek neer en antwoordt: 'Gegrilde zalm, graag.' Ze glimlacht. 'Zoals altijd.' In het restaurant 'Ja,' zegt hij. 'De zalm hier is uitstekend. Vooral omdat u hem serveert.' Hij houdt haar blik vast. Ze bloost. Het is niet de eerste keer dat een gast met haar flirt. Meestal is dat een beetje vervelend. Maar deze keer voelt het anders. Ze vindt deze

man bijzonder. Wie is hij? Snel schrijft ze de bestelling op. 'Het komt eraan, meneer.' Hij heft zijn glas en zegt: 'Op uw gezondheid.' Hij drinkt. Dan leest hij verder in zijn boek. Een beetje verward loopt ze door het restaurant en vraagt bij elk tafeltje: 'Alles naar wens?' Ze brengt nieuwe drankjes. Ze maakt een praatje met de groep vrolijke vriendinnen. Dan brengt ze de gegrilde zalm naar de jongeman. Ze zet de schotel op zijn tafel. Stiekem kijkt ze over zijn schouder naar zijn boek. Het is een studieboek. Er staan plaatjes in van het menselijk lichaam. Studeert hij misschien voor arts? 'Dank u,' zegt hij. 'Het ruikt lekker. U bent geweldig.' Nou, nou, denkt ze. Ze wil snel weggaan. Maar hij zegt: 'Mag ik u straks een drankje aanbieden?'

Ze kijkt hem verwonderd aan en maakt een gebaar naar de andere tafels. 'Ik moet werken.' 'Na uw werk?' Wat is hij vasthoudend, denkt ze. 'Ik ben u namelijk nooit vergeten,' zegt hij. 'Wat bedoelt u?' vraagt ze. Hij zegt: 'U bent fysiotherapeut, nietwaar?' Ze knikt verbaasd. Hoe weet hij dat? 'Dat werk heb ik gedaan, ja.' 'Precies,' zegt hij. 'Twee jaar geleden had ik vreselijke rugpijn. Ik kon niet meer zitten. Toen hebt u mij behandeld. Na een paar keer kon ik weer rechtop lopen. En nu sport ik weer drie keer in de week.' Ze staart hem aan. Ze probeert het zich te herinneren. Maar ze heeft zoveel cliënten behandeld! 'U bent heel goed in uw vak,' zegt hij. 'Ik ben u erg dankbaar.' Zijn glimlach is hartelijk. Oprecht. Ze ziet dat hij mooie tanden heeft.

'Margriet!' klinkt de stem van Peter. Hij roept haar vanachter de bar. Ze schrikt. 'Ik moet gaan,' zegt ze tegen de jongeman. Hij grijpt haar hand. 'Na je werk? Een drankje?' Ze aarzelt nog steeds. Of ze doet alsof ze aarzelt. 'Dat wordt wel laat.' 'Dat geeft niets. Ik blijf hier wel wachten.' Ze haalt diep adem. 'Goed,' zegt ze. En ze loopt snel naar de bar waar Peter wacht met het dessert voor het oudere echtpaar. 'Laat het ijs niet smelten,' zegt hij met een knipoog.

Margriet lacht. Ik geloof dat ik wel gesmolten ben, denkt ze.